

DOSAR NR.
EXTRAS

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCURESTI - SECȚIA I PENALĂ

Î N C H E I E R E

Ședința din Camera de Consiliu din data de 20.06.2014

Tribunalul constituit din :

**JUDECĂTOR DE DREPTURI SI LIBERTATI: BRÎNDUȘA ELENA
GHEORGHE**

GREFIER : GABRIELA ȚAPU

#####

MINISTERUL PUBLIC - Parchetul de pe lângă Î.C.C.J. - Direcția Națională
Anticorupție a fost reprezentat de procuror CRISTIAN ANGHEL.

Pe rol soluționarea propunerii de arestare preventivă a inculpaților **B.M. și C.M.A.**, formulată de Parchetul de pe lângă Î.C.C.J. - Direcția Națională Anticorupție, în dosarul nr.

La prima strigare a cauzei la apelul nominal, făcut în camera de consiliu, au răspuns inculpații *B.M.*, aflat în stare de reținere, personal și asistat de apărători aleși, av. Ș.F. și av. T.N., cu împuterniciri avocațiale la dosarul cauzei și inculpatul *C.M.A.*, aflat în stare de reținere, personal și asistat de apărători aleși, av. T.N. și S.D., cu împuternicire avocațială la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

.....

JUDECĂTORUL DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI,

Deliberând asupra propunerii de luare a măsurii arestării preventive față de **inculpații B.M. și C.M.A.**, constată următoarele:

Prin propunerea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 20.06.2014 sub nr., Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a solicitat să se dispună arestarea preventivă pe o perioadă de 30 de zile începând cu date de 20.06.2014 până în data de 19.07.2014 a **inculpaților:**

1. B.M., fiul lui, cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de:

- **trafic de influență**, prevăzută de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

și

2. C.M.A., fiul lui, cercetat sub aspectul săvârșirii:

- complicități la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

În fapt s-au reținut următoarele:

La începutul anului 2011, după ce față de A.S.s-a luat măsura arestării preventive de către Tribunalul O., A.F.i-a remis lui C.M.A. suma de 250.000 de euro, la cererea acestuia din urmă și în schimbul promisiunii că banii vor fi remiși mai departe lui B.M. pentru ca acesta să intervină pe lângă magistrații investiți cu soluționarea cauzei referitoare la infracțiunea săvârșită de A.S.și a altor cereri incidente în respectiva cauză.

Ulterior, pentru că A.S.nu a fost pus în libertate, A.F.i-a remis și suma de 350.000 de euro lui C.M.A., în același scop.

Data exactă a celor două momente în care A.F.i-a remis sume de bani lui C.M.A. nu a fost încă stabilită, dar, din probele administrate, rezultă că intervalul în care aceste evenimente au avut loc este cuprins între2011 (data luării măsurii arestării preventive față de A.S.) și2012 (data pronunțării hotărârii de condamnare la instanța de fond).

Din suma totală de 600.000 de euro remisă de A.F.lui C.M.A., B.M. a primit suma de 250.000 de euro în schimbul promisiunii că, prin influența pe care o are asupra magistraților, poate obține o soluție favorabilă pentru A.S., adică va obține fie o pedeapsă mai mică, fie punerea în libertate.

Pentru faptul că a intermediat remiterea banilor, C.M.A. și-a însușit suma de 350.000 de euro din totalul de 600.000 de euro primit de la A.F..

Prin **ordonanța nr. din 12.06.2014**, a Direcției Naționale Anticorupție, Secția de combatere a corupției, în temeiul art. 305 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, s-a dispus începerea urmăririi penale în cauză sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de trafic de influență, prevăzute de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Având în vedere probele administrate în cauză după începerea urmăririi penale cu privire la faptă, prin **ordonanța nr. din 19.06.2014** s-a dispus schimbarea încadrării juridice din două infracțiuni de trafic de influență, prevăzute de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal, și complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

Prin **ordonanța nr. ... din 19.06.2014**, în temeiul art. 305 alin. 3 din Codul de procedură penală, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de:

1. B.M., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de:

- *trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

2. C.M.A., sub aspectul săvârșirii:

- *complicității la infracțiunea de trafic de influență*, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

Prin **ordonanța nr. ... din 19.06.2014**, în temeiul art. 309 alin. 1 din Codul de procedură penală, s-a dispus:

Punerea în mișcare a acțiunii penale față de:

1. B.M., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de:

- *trafic de influență*, prevăzută de art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

2. C.M.A., sub aspectul săvârșirii:

- *complicității la infracțiunea de trafic de influență*, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 291 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal.

Sub aspectul sesizării DNA, se reține că la data de2014, pe rolul Direcției Naționale Anticorupție - Secția de combatere a corupției a fost înregistrat denunțul formulat decare a sesizat săvârșirea unor infracțiuni de trafic de influență de către B.M. și C.M.A.. Ulterior, la acest denunț au fost anexate alte trei denunțuri având conținut identic, primite de la alte instituții.

Din conținutul identic al acestor acte de sesizare rezultă că, în cursul lunii ... 2011, martorul denunțator ..., împreună cu ..., ... denunțatorului, i-au remis lui B.M. suma de 250.000 euro, în schimbul promisiunii celui din urmă că va interveni la Președintele României pentru a-l determina să dispună grațierea individuală a condamnatului A.S., zis „...”, precum și pentru a interveni pe lângă procurori și judecători în vederea cercetării în stare de libertate a arestatului preventiv A.S.

Tot din cuprinsul acestor acte reiese că, după condamnarea lui A.F. și a lui A.S. de către Tribunalul O., A.F. i-a remis lui B.M. suma de 350.000 euro pentru obținerea unei soluții favorabile în dosar, în baza afirmațiilor celui din urmă că va interveni pe lângă judecătorii de la Curtea de Apel C. ce aveau spre soluționare calea de atac formulată.

La data de2014, la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța, a fost înregistrată sub numărul ..., plângerea penală formulată de numitul ..., prin apărătorul ales P.A., împotriva numiților B.M. și C.M., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de trafic de influență, înșelăciune și „denunțare calomnioasă”.

Din cuprinsul plângerii reiese că A.F. i-a remis lui C.M. suma de 600.000 euro, pentru ca cel din urmă, la rândul său să o pună la dispoziția lui B.M., persoana care avea capacitatea reală de a-i influența pe judecătorii Curții de Apel C., fie să-l pună în libertate pe inculpatul A.S., fie să îl condamne pe acesta la o pedeapsă cu închisoarea pentru o perioadă scurtă de timp, într-un dosar ce avea ca obiect o tentativă la

infracțiunea de omor. Tot din sesizare reiese că B.M. le-a solicitat rudelor familiei A.să se deplaseze la biroul lui pentru a restitui suma de bani pretinsă, însă a colaborat cu organele judiciare pentru organizarea unui flagrant sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj.

La data de 17.06.2014 procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial C. a formulat o cerere privind analizarea oportunității preluării cauzei nr. ... de către Structura Centrală a Direcției Naționale Anticorupție, având în vedere faptul că la nivelul Secției de combatere a corupției este înregistrat dosarul penal cu numărul ..., având același obiect.

Prin Rezoluția procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, din data de 17.06.2014, s-a dispus preluarea dosarului nr. ... al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial C. la Structura Centrală, acesta fiind reînregistrat la nivelul Secției de combatere a corupției sub numărul

Prin ordonanța cu nr. ..., din data de 17.06.2014, în temeiul art. în temeiul art. 43 C.p.p și 63 alin. 1 C.p.p, s-a dispus reunirea dosarelor .. și ... într-o singură cauză, sub nr.

În referatul cu propunere de luare a măsurii arestării preventive se prezintă, sub aspectul situației de fapt și al probelor în baza cărora s-a stabilit această situație, următoarele:

.....
Analizând actele si lucrările dosarului, judecătorul de drepturi și libertăți constată, în conformitate cu dispozițiile art. 226 alin. 1) C. proc. pen., că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpaților.

Conform art. 202 alin. 1 din C.pr.pen., *„măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.”*

Potrivit alin. 3 al art. 202 din C.pr.pen., *“orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia”*.

De asemenea, conform art. 223 alin. 1 din C.pr.pen., *„măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, ... numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații:*

a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte;

b) inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament;

c) *inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta;*

d) *există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni.”*

Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, *„măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.”*

Astfel, în analiza primei condiții susmenționate, judecătorul de drepturi și libertăți constată că în cauză există probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpații ar fi săvârșit infracțiunile pentru care sunt cercetați, în accepțiunea dispozițiilor art. 97 alin. 1 din N.C.pr.pen., care definește proba ca fiind orice element de fapt care servește la constatarea existenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei, care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal.

Dispoziția art. 97 alin. 1 din N.C.pr.pen. trebuie interpretată prin prisma dispozițiilor art. 5 paragraful 1 lit. c din CEDO care condiționează legalitatea privării de libertate a unei persoane de existența unor motive verosimile de a bănuși că persoana care urmează a fi lipsită de libertate a săvârșit o infracțiune. În accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului prin motive verosimile se înțeleg date, informații de natură a convinge un observator obiectiv că este posibil ca persoana respectivă să fi săvârșit infracțiunea respectivă (cauza Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit), fără a fi necesar ca, la momentul luării sau menținerii măsurii arestării preventive să existe probe suficiente pentru a se putea formula o acuzare completă (cauza Murray c. Regatului Unit), nefiind necesar ca persoana să fie într-un final, acuzată sau trimisă în judecată.

Potrivit jurisprudenței CEDO în materie (cauza Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit), la momentul luării măsurii arestării preventive nu este necesar să existe probe suficiente pentru a se putea formula o acuzare completă.

În analiza făcută, judecătorul de drepturi și libertăți se raportează, în acest sens, la următoarele: denunțurile și declarațiile martorilor denunțatori, declarațiile inculpaților date în fața organului de urmărire penală, precum și cu ocazia soluționării propunerii de luare a măsurii arestării preventive, procesele-verbale de redare a înregistrărilor ambientale, înscrisurile de la dosar.

Pe baza acestora judecătorul de drepturi și libertăți reține că, în ciuda atitudinii de negare a săvârșirii vreunei infracțiuni, probele administrate fundamentează suspiciunea rezonabilă a săvârșirii de către aceștia a activității pretins infracționale reținute în sarcina lor.

Judecătorul are în vedere înregistrările convorbirilor purtate de inculpați cu martorii denunțatori, transcrise în conținutul proceselor-verbale aflate la dosar, dar și înscrisuri, precum și declarații, inclusiv ale inculpaților care prin faptul contrazicerii lor de către alte mijloace de probă atestă intenția acestora de ascundere a realității.

În ceea ce privește înregistrările puse la dispoziția organelor de urmărire penală de către denunțatori, al căror caracter legal și a căror utilizare ca probe, a fost contestată de către inculpați, judecătorul de drepturi și libertăți privește această contestare ca lipsită de temei, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 139 alin. 3 C.p.p., potrivit cu care înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Prin chiar maniera de reglementare a textului sus menționat, s-a dorit garantarea și respectarea de către stat a obligației pozitive de a apăra dreptul prevăzut de art. 8 din CEDO, fiind admisă de lege posibilitatea unei persoane pusă în fața unei situații infracționale de a folosi înregistrarea imaginii sau comunicării pentru a revela această infracțiune. A restrânge o astfel de posibilitate la situațiile în care este vătămat în mod direct un drept al respectivei persoane, nu poate fi apreciat în consonanță cu intenția legiuitorului care a vizat prin dispoziția mai sus menționată nu numai părțile, ci și alte persoane care au purtat convorbiri sau comunicări cu terții.

Respectivele înregistrări, supuse exigențelor legale ce reglementează supravegherea tehnică, ca metodă specială de cercetare, au fost ulterior certificate de procuror conform reglementărilor în materie. Susținerile apărării, în sensul inadvertențelor de natură a releva lipsa de autenticitate și caracterul posibil contrafăcut al înregistrărilor, nu se bazează pe elemente factice ori concrete care să contureze o îndoială veridică asupra caracterului autentic sau complet al acestora. De altfel, pe parcursul cercetărilor în cauză se poate proceda la verificarea acestui caracter, în măsura în care se va aprecia ca fiind utilă, pertinentă și concludentă o probă științifică care să aibă un asemenea obiectiv.

Prin chiar declarațiile lor, inculpații au recunoscut că au existat acele întâlniri cu persoanele despre care se susține că au „cumpărat influența”, precum și aceea că s-a remis suma de bani ce ar forma, în opinia parchetului, obiectul traficului de influență, însă această sumă ar fi fost primită cu titlu de împrumut de către inculpatul C.M.A.. În dovedirea acestui caracter legitim al primirii banilor s-a încercat acreditarea ideii că respectiva sumă ar fi fost destinată participării la o licitație organizată în vederea vânzării utilajelor și licenței de producție la societatea A..

Împrejurarea că nu există un înscris care să ateste încheierea unui astfel de contract de împrumut ori martori care să declare despre această convenție, context în care împrumutătorilor le-ar fi fost practic imposibil să dovedească achitarea vreunei sume de bani către inculpatul C.M.A., iar acesta nu ar fi avut nici un temei juridic în baza căruia ar fi putut fi obligat la restituirea acestei sume de bani (în condițiile în care suma totală vizată se ridică la 600.000 euro, între părți nu există o relație apropiată, nu s-a stabilit cu ocazia „acordării împrumutului” o dată scadentă ori plata vreunei dobânzi, deși chiar inculpatul C.M.A. a afirmat despre persoanele respective că s-ar

ocupa cu), precum și aceea că respectivii bani au fost dați cu ... luni înainte de organizarea licitației și nu au fost folosiți, potrivit propriilor susțineri ale inculpatului C.M., în acest scop, lipsesc de credibilitate aceste apărări.

Ele sunt contrazise și de discuțiile înregistrate și redată în procesele-verbale aflate la dosarul de urmărire penală din conținutul cărora rezultă că banii au fost primiți pentru a fi utilizați de către o persoană care a lăsat să se creadă că are influență asupra magistraților investiți cu soluționarea cauzei în care era judecat A.S. sau a celor chemați să soluționeze diferite cereri în legătură cu arestarea preventivă a acestuia.

Implicarea inculpatului B.M. și împrejurarea că acesta a primit parte din suma respectivă în scopul de a-și vinde influența asupra unor funcționari însărcinați cu atribuții referitoare la eliberarea lui A.S., în accepțiunea textului art. 291 CP, rezultă cu claritate din declarațiile martorilor și din procesele verbale de redare a înregistrărilor ambientale și telefonice (...). Maniera în care a fost abordată de către interlocutori problema legată de sprijinul pe care inculpatul B.M. a înțeles să îl acorde, nu lasă echivoc asupra naturii demersurilor pe care acesta susținea că le face, afirmațiile sale privitoare la pedepse și soluții procedurale fiind de natură a-l convinge pe cumpărătorul de influență de realitatea acestora.

Existența, în paralel, a unor demersuri ale inculpatului B.M. în sensul semnalării către organele judiciare a exercitării de presiuni asupra sa din partea membrilor familiei numitului „B.M.” nu este incompatibilă cu acțiunile presupus ilicite ale acestuia, fără a avea relevanță, sub acest aspect, momentul în care s-au făcut respectivele demersuri și forma sub care s-au concretizat.

Din materialul probator existent la dosar, judecătorul de drepturi și libertăți consideră că există în cauză probe care conduc la o presupunere rezonabilă că în perioada ...2011 –2012 inculpatul B.M. a primit suma de 250.000 euro de la A.F., prin intermediul lui C.M.A., în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă magistrații investiți cu soluționarea cauzei referitoare la infracțiunea săvârșită de A.S., precum și a altor cereri incidente în respectiva cauză, în scopul de a obține o hotărâre favorabilă lui A.S., fie condamnarea la o pedeapsă mai mică, fie punerea în libertate, pentru faptul că a intermediat remiterea banilor, C.M.A. însușindu-și suma de 350.000 euro din totalul de 600.000 euro primit de la A.F..

O analiză riguroasă se impune în verificarea cerinței subsecvente a textului legal mai sus enunțat (art. 223 alin. 2 din N.C.pr.pen.), respectiv, privarea de libertate a inculpaților este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Din acest punct de vedere, judecătorul de drepturi și libertăți se raportează, pe de o parte, la criteriile enunțate chiar de legiuitor, respectiv, gravitatea faptei presupus săvârșite, modul și circumstanțele de comitere a acesteia, anturajul și mediul din care provin inculpații, antecedentele lor penale, alte împrejurări privitoare la persoana acestora.

Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat în mod constant în doctrină și jurisprudență, are în vedere că ordinea publică înseamnă, între altele, climatul social firesc, care presupune funcționarea normală a instituțiilor statului, menținerea liniștii cetățenilor și respectarea drepturilor acestora.

În consecință, se poate considera că există o stare de pericol pentru ordinea publică atunci când este posibil să se producă o încălcare a regulilor de conviețuire

socială la care și art. 1 din N.C.pr.pen. se referă, ca urmare a lăsării în libertate a inculpaților - fie prin activitatea acestora ulterioară faptei, fie prin reacția declanșată în cadrul societății de fapta comisă.

În ceea ce privește jurisprudența CEDO în această materie, Curtea a statuat în mod constant în sensul că din cauza gravității deosebite și a reacției publicului față de acestea, unele infracțiuni pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin pentru un anumit timp. Acest motiv trebuie considerat ca relevant și suficient numai dacă este bazat pe fapte de natură să demonstreze că eliberarea acuzatului ar determina o tulburare reală a ordinii publice. În plus, privarea de libertate va continua să fie legitimă numai dacă ordinea publică va fi pe mai departe amenințată, continuarea privării de libertate neputând fi folosită ca o anticipare a pedepsei cu închisoarea (CEDO, cauza Letellier vs. Franța din 26.06.1991).

Or, faptele, presupus săvârșite de inculpați, sunt de natură să provoace o puternică rezonanță în cadrul societății; în consecință, lipsa unei reacții prompte a sistemului judiciar și lăsarea inculpaților în libertate la momentul procesual de față ar induce perturbări grave ale disciplinei publice, ale respectului față de lege, stimulând temerea colectivă că justiția nu este eficientă împotriva unor fapte deosebit de periculoase - generând astfel un sentiment acut de insecuritate.

Chiar dacă presupusa activitate infracțională s-a derulat în perioada 2011-2012, nu se poate susține că trecerea timpului a diluat pericolul social generat, întrucât ar însemna să se ignore nu numai caracterul evident clandestin al unor astfel de acțiuni, contextul, modalitatea și mai ales momentul în care s-a ajuns la deoalarea acestora, dar și impactul mai mult decât actual și de rezonanță în societatea românească.

Este adevărat că detenția preventivă trebuie să aibă un caracter excepțional, starea de libertate fiind starea normală, nefiind admis să se prelungească dincolo de limite rezonabile, independent de faptul că se va computa sau nu din pedeapsă, însă în jurisprudența constată a Curții Europene a Drepturilor Omului, aprecierea limitelor rezonabile ale unei detenții provizorii, se face luându-se în considerare circumstanțele concrete ale fiecărui caz pentru a se vedea în ce măsură „există indicii precise cu privire la un interes public real care, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăție, are o pondere mai mare decât cea a regulii generale a judecării în stare de libertate”.

Prin urmare, judecătorul este obligat să vegheze la un just echilibru între măsura privării de libertate, pe de o parte, și interesul public de protecție a cetățenilor și autorităților statului de drept împotriva comiterii de infracțiuni grave, dedus din modul de săvârșire a faptelor cu privire la care există probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că au avut loc cu participarea inculpaților și din consecințele acestora.

Se constată, în cazul tuturor persoanelor implicate, existența unor mentalități greșite, a unei percepții eronate și periculoase asupra actului de justiție și organelor abilitate să îl aducă la îndeplinire, dar și a altor instituții de cel mai înalt nivel în statul de drept, care impun, raportat și la impactul faptelor de acest gen asupra opiniei publice, la sentimentul de insecuritate creat în rândul destinatarilor raporturilor penale de conformare, o reacție promptă și eficientă din partea autorităților.

Nu trebuie ignorat că cei doi inculpați au înțeles să urmărească obținerea unor foloase substanțiale de pe urma persoanelor interesate să rezolve pe căi ilicite anumite probleme judiciare. O astfel de optică, în care „dreptatea” și de ce nu, față de specificul cauzelor ce constituiau finalitatea demersurilor ilicite făcute, „libertatea” au devenit o

marfă ce se poate cumpăra și vinde, apare ca inadmisibilă, valorile sociale atinse fiind multiple, cea mai importantă, în opinia judecătorului, fiind lezarea încrederii în sistemul judiciar și în autoritatea judecătorească în condițiile în care, prin presupusele acțiuni întreprinse, inculpații au acreditat ideea că justiția este la discreția influențelor lor, gata să abdice de la atribuțiile și încrederea de care trebuie să se bucure într-o societatea democratică.

Toate aceste considerente expuse mai sus, reprezintă în opinia judecătorului de drepturi și libertăți temeiuri necesare și suficiente, de natură a impune privarea de libertate a inculpaților, măsura arestării justificându-se pentru o bună desfășurare a procesului penal, în faza de debut a urmăririi penale.

Pentru a se răspunde exigențelor impuse de art. 5 pct. 1 lit. c CEDO, dar și solicitării inculpaților, prin apărători, judecătorul de drepturi și libertăți trebuie să analizeze și posibilitatea luării unor măsuri alternative pentru a asigura prezentarea persoanei la proces (cauza Vrancev c. Serbiei; cauza Lelieire c. Belgiei) pentru că numai dacă acestea nu se justifică în cazul concret se poate proceda la luarea măsurii arestării preventive față de inculpat (cauza McKay c. Regatului Unit).

Din acest punct de vedere, în vederea realizării scopului prevăzut de art. 202 alin. 1 din N.C.proc.pen. se impune privarea de libertate a inculpaților, în condițiile în care este necesar să se asigure buna desfășurare a procesului penal, fără riscul denaturării cercetărilor în cauză. Nu sunt de ignorat, sub acest aspect, relațiile dintre inculpați și denunțatori, ascendentul primilor asupra celorlalți, interesul urmărit de către cei care au sesizat autoritățile, anume acela al recuperării banilor, posibilitatea influențării lor.

În consecință, luarea față de inculpații din prezenta cauză a unei măsuri alternative, nu ar fi suficientă la acest moment de debut al procesului penal, urmând să se aprecieze asupra necesității luării unei altfel de măsuri pe parcursul procesului penal. Judecătorul de drepturi și libertăți consideră că interesul societății de a se afla în siguranță și de a elimina, măcar temporar, elementele care prezintă un grad de pericol social crescut este primordial și trebuie să fie plasat înaintea unui posibil prejudiciu personal ce li s-ar cauza inculpaților prin privarea lor temporară de libertate.

Apreciind, în lumina celor expuse, că măsura privării de libertate a inculpaților este proporțională cu gravitatea acuzațiilor, prin raportare și la natura interesului public ocrotit, judecătorul de drepturi și libertăți, în baza art. 226 alin. 1 din N.C.proc.pen. rap. la art. 223 alin. 2 din N.C.proc.pen., va admite propunerea de arestare preventivă a inculpaților B.M. și C.M.A., formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

În baza art. 275 alin. 3 din N.C.proc.pen. cheltuielile judiciare avansate de stat vor fi lăsate în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În baza art. 223 alin. 1 și 2 C.p.p. rap. la art. 202 alin. 1 și 3 C.p.p. și art. 226 alin. 1 C.p.p. admite propunerea de luare a măsurii arestării preventive formulată de

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

Dispune luarea măsurii arestării preventive a inculpatului **B.M.** pe o durată de 30 de zile, începând cu data punerii în executare a măsurii dispuse și a inculpatului **C.M.A.** pentru o perioadă de 30 zile, începând cu data de **20.06.2014**, până la data de **19.07.2014**, inclusiv.

Dispune emiterea de îndată a mandatului de arestare preventivă pentru fiecare dintre inculpați, în condițiile art. 230 C.p.p.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Cu drept de contestație în termen de 48 ore.

Data și pronunțată în camera de consiliu, azi, 20.06.2014, ora 21,30.

JUDECĂTOR DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI,
BRÎNDUȘA ELENA GHEORGHE

GREFIER,
GABRIELA ȚAPU

Proces-verbal,
încheiat astăzi, 20.06.2014

După pronunțarea dispozitivului încheierii în cameră de consiliu, au fost aduse la cunoștință inculpaților **B.M. și C.M.A.**, drepturile prevăzute de dispozițiile art. 228 alin. 2 Cod procedură penală, incluzând și dreptul de a declara contestație, după care inculpații **B.M. și C.M.A.**, personal și prin apărători aleși, **arată că înțeleg să declare CONTESTAȚIE.**

Totodată, inculpații **B.M. și C.M.A.**, precizează că nu doresc să indice vreun membru al familiei lor pentru a li se aduce la cunoștință despre măsura luată, urmând ca apărătorii aleși să contacteze familiile și să le aducă la cunoștință măsura dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți.

JUDECĂTOR DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI,
BRÎNDUȘA ELENA GHEORGHE

GREFIER,
GABRIELA ȚAPU